

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**De Rebus Iaponicis, Indicis, Et Pervanis Epistolæ
Recentiores**

Hay, John

Antverpiae, 1605

Quid Sononchi Acciderit, Et De Reliquo Itinere Vsque Ad Locvm supplicii.
Capvt XIII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61204](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61204)

dere, quid facies? Respondit, præparabo me ad mortem. At quo modo? inquit Pater. Respondit puer, cum admiranda animi fortitudine, manantibus inter verba lachrymis: Usque ad mortem implorabo Iesu misericordiam. Atque hoc satis sit, ad indicandū horum Christianorum feruorem.

Iam, vt ad captiuos redeamus: Calendis Februarii discessum est Facata: & ventum est in locum, dictum Carazu, tribus leucis distantem Nangoia, vbi Fazamburus cum satellitibus eos præstolabatur. Qui pro amicitia veteri salutans Paulum fratrem nostrum, eius casum miseratus est. At Paulus: Mori, inquit, pro lege diuina, & doctrina cœlesti hominibus tradita, non est commiserationis materia. Vnam tantum rem à te contendo, quantis queo precibus, vt Nangasaci breue mihi tempus confitendi & cōmunicandi ante mortem indulgeatur. Idem petierunt P. Franciscani. Omnia omnibus promisit Fazamburus, sed promissa non præstitit, vt postea liquebit. Accedens deinde ad Ludouicum, de quo supra egimus, videns eum in tam tenera ætate constitutum, dixit: Vita tua in meo arbitrio est & potestate; si mihi seruire velis, te liberabo. Respondit Ludouicus: De me nihil statuo: id faciā quod visum fuerit Fratri Petro. Qui respondit: Acciperet cōditionem, modò Christiano ei esse liceat. Non, inquit, Fazamburus, fides Christiana ab eo deserenda erit. Tum Ludouicus: Hac cōditione, respondit, non cupio viuere, quia pro hac vita misera & momentanea facerem iacturam beatæ & æternæ.

Progressi denique longiùs, ingressi sunt regnum Figen, & perueniunt ad locum dictum Zucaschi, vnde sequenti manè discesserunt. Et quia in singulas horas videbant se viciniore mortem, maluerunt reliquum iter pedites in magno frigore, licet itineris incommodis fracti, conficere vsque Sononchum, quod est in ditione Omurandoni; & Nangasacho octo vel nouem abest leucis.

QVID SONONCHI ACCIDERIT, ET DE
RELIQVO ITINERE VSQVE AD LOCVM
supplicii.

CAPVT XIII.

AD quartum Februarii sub meridie Sinonchum appulere captiui, eodemque tempore præstò ibi fuere duo è Societate Patres, Franciscus Pafius & Ioannes Rodriguez, à Viceprouinciali missi, vt sanctū hūc cœtū Sacramentis confessio-

confessionis & sacrae Synaxeos munirent. Sed quia iam Fazamburus praecesserat, & ilico discedendum erat, non potuit conuoluntari fieri satis: sic prorsus, ut P. Rodriguez pro se vix a laetibus obtinere potuerit, ut eos saluaret & amplecteretur. Interbilis utrinque extitit consolatio, nec vacua lacrymis mutui amaris, dum in conspectum prodit dictus Pater; qui omnibus nomine P. Viceprovincialis peramanter consalutatis, verbis ad tempus accommodatis egregie ad gloriosum certamen eos animauit & sub finem addidit, se venisse, ut eis, dicto sacro Missa, diuini Christi corpus porrigeret; sed iam non posse, quod maturandum sit discessus: atque idcirco se Nangasachi compensaturum praerum consolatione, quantum posset. Paulus frater complexum trem voce submissa respondit, plurimum se confidere in misericordia diuina per hanc persecutionem Ecclesiam in Iapona magnum incrementum sumpturam. Cuius rei hoc haberet argumentum, quod in ipsis persecutionis foribus, dum gentilibus manebat respuenda Christi fides, ipse Ozaca in carcere, ab iisdem captus, sex eorum capita sanctissimis aquis perfuderit.

Deinde Pater amplexus est F. Petrum, qui, cum summationis itineris acta perstrinxisset, seorsim ei magna animi submissione dixit: Facile fieri potest, nos tam cito rapi ad necem, & actioni futurus sit locus: itaque meorum sociorum nomine, & eorum superior, ab hac hora rogo P. Viceprovincialem, & quos de Societate, ex toto corde, ut nobis condonent molestias quibus eos affecimus. P. Rodriguez, excusans piam eorum mentem & scopum, similiter ex parte Societatis veniam petiit a F. Petro, si forte aliqua in re ab ea offensus fuisset. Quo facto, rursum cum multo lacrymarum imbri repetiti sunt amplexus. Denique ad ponios conuersus P. Rodriguez, cum illos quoque breuiter commonefecisset, quanto in pretio habere deberent tam felicem vitam excessum, abiit, & cum P. Pasio celerrime Nangasacum versus properauit, ad agendum cum Fazamburo de Sacramentis captiuorum, conuenienter eius promissioni, porrigendis.

Sub vesperam deinde, dum descensus sit in nauem, (mari enim septem leucarum itinere proficiscendum erat usque in Tonchin) ministri collo captiuorum iniecere funem, omnibusque manus post terga reuinxere, praeterquam Patribus Franciscanis, breui tempore portum Tonchizanum tenuere, sed nocte in nauem, in perpeffi frigus, permansere. Parauerat Fazamburus Nangasacum pro omnibus viginti sex diuersoriam, sed veritus tumultum, quod locus esset refertus Christianis, murata sententia, decreuit eos

extra Nangalacum insequenti luce, quæ S. Agathæ sacra erat, extremo supplicio afficere. Itaque crucibus aliisque omnibus ad locum supplicij deportatis, omnia in ordinem digessit, ut momento vno omnia absoluerentur: Ortaque luce tempestiuè curauit tertiores reddi nostros, ut ilico ad se mitterent P. Pafium, se adiuncturum ei ex suis vnum, qui comitaretur vsque ad locum patibulo proximum; vbi, postquam turba tota iussa esset consistere, possit trium de Societate & non aliorum confessionem audire; aliud se nunc non posse concedere. De communionem, aiebat ille, non videri necessariam, cum enim propter Christum occumbant, non indigere alio viatico.

P. Pafius cum P. Rodriguez & famulo Fizamburi mox adiit Vaccam, vbi erat Xenodochium incurabilium, ibiq; expectauit. At P. Rodriguez longius processit, ut obuiam iret, moneretq; post paucas horas moriendum. Quo audito hilari vultu omnes Domino nostro gratias egerunt, & speciatim bonus Pater F. Petrus, qui aduenerat eques recitans diuinum Officium. Ut verò peruertum est ad locum, in quo expectabat famulus Fazamburi, P. Pafius milites subsistere iussit, & Paulo fratre deducto in Xenodochium, confessionem eius de tota vita audiuit. Hunc ceteri duo secuti sunt, & perfecta confessione omnes vota Societatis nostræ consueta renouarunt, complectendo Patrem nomine P. Viceprouincialis.

Dom P. Pafius aures præbet tribus fratribus nostris, nonnulli e Sociis qui in platea remanserant, nixi genibus, recitabant Rosarium: alij sedentes Domino se commendabant, alij denique se inuicem ad martyrium animabant. In his occupationibus eos relinquens P. Pafius, ilico contendit ad Fazamburum, qui iam ad supplicij locum peruenerat, ut ab eo facultatē postularet, ut posset eosdem ad fortiter moriendum hortari, quam, licet agre, impetravit. Interea P. Rodriguez operam suam locauit quibusdam breuiter Deo reconciliandis, piisque monitis ad constantiam est cohortatus. Tandem cum Fazamburi mandatum, quod expectabant, allatum esset, mirum dictu & visu dignissimum fuit, quanta celeritate se coniecerint in pedes, & obuiam crucibus processerint. Fazamburus autem videns eos cum tanta hilaritate appropinquare profus obstupuit, cumque causam conijcere non posset, perit à P. Pafio vnde hæc hilaritas in tam funesto spectaculo? Exposuit ille homini causam, sed quia non cupiebat quæ sunt spiritus Dei, respondit: Causam quidem esse optimam, se tamen ob eam nullam hac vice electurum crucem.

Agens deinde item Pater de liberatione duorum, qui capti

Tom. ij. Yy erant

erant in itinere, & sententia Regia non erant comprehensi. Respondit Fazamburus, Etsi comprehensi in ea non sint, tamen posse se eos dimittere, hoc ipso quod sibi à ministris Regis acto scripto traditi essent. Cum verò subiungeret Patet, minimè expectaret, quoad à Gibonoscio haberetur responsum. Nec potest, inquit Fazamburus, venire enim facilè in suspitione acceptorum munerum. Itaque media omnia ad liberandos illos duos, quos meritò vocare possumus Aductos, tērata ad irruētes cederūt, ita disponēte diuina, a quo omnia regūtur, providentia.

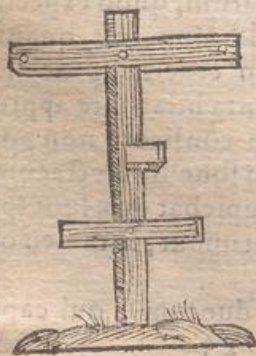
Degebat sub hoc tempus Reuerendissimus Episcopus Napolitanus, qui, dum cum bona Fazamburi venia in loco supplicij comparere non posset, per quendam omnibus dedita opera, nominatim autem Patribus Franciscanis, suam impertuit, adiunctisque bis amoris plenius, benedictionem. Cui vicissim P. Communitatis omnium nomine magnas gratias referri iussit, simul etiam deprecatus veniā, quod suae Reuerend. Dominat. non perinde, ac fuerat, obsecuti fuissent.

DE QUOMODO ILLI VIGINTI SEX SVPERFIXI SINT CRUCE.

FIXI SINT CRUCE.

CAPVT XIV.

DE CREVERAT Fazamburus hos homines è medio tollere in ordinario supplicij loco, in quo & tunc exstabant solentia cruce, sed Lusitanorum interpellatione coactus est mutare sententiam. Ex altera viæ parte versus mare eminebat collem cum planitie viginti sex crucium capace, cum suis, instar Calvarie montis, ad ascendendum quasi gradibus. Huc ergo Fazamburus curauit in gratiam Lusitanorum, vt dicebamus, deportari cruce; qui cogitabant suo tempore in benedictorum horum altitudinem Christi memoriam ibi excitare Ecclesiam, eamque vocari S. Mariam martyrum.

Crucis, apud Iaponios in multitudine minimis facinorosis vltate, duo habent ligna transfuersaria, alterum ad brachia, alterum ad pedes: mediæ item crucium breue lignum est pōderi corpori retinendo, cui reus insidet velut equo. Quilibet igitur crux constat quatuor lignis, liquet ex effigie hīc subiecta. Non vniuersis clavis, sed manus pedesque alligantur.